

Arrest

nr. 187 242 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 18 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Libische nationaliteit te zijn, geboren te Elderla op X.

Verzoeker verklaart het Belgisch grondgebied te zijn binnengekomen op 31 oktober 2016.

Op 17 november 2016 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek van 17 november 2016 blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker overeenstemmen met de vingerafdrukken die op 1 april 2011 te Fiumicino (Italië) genomen werden en op 26 juli 2016 te Duitsland, beide naar aanleiding van een asielaanvraag.

Verzoeker werd op 24 november 2016 gehoord met betrekking tot zijn asielaanvraag.

Op 1 december 2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten.

De Italiaanse autoriteiten lieten na om binnen de door artikel 25, §1 Dublin III-verordening bepaalde termijn op voormeld verzoek te antwoorden, waarna de Belgische overheid bij schrijven van 16 december 2016 de Italiaanse autoriteiten berichtte dat zij verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het asielverzoek (*tacit agreement*).

De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 19 december 2016 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : A.
voornaam : A.Y.M.
geboortedatum : 04.12.1974
geboorteplaats : Elbeida
nationaliteit : Libië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 17.11.2016 asiel in België. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een kopie van zijn paspoort voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 01.04.2011 in Italië en op 26.07.2016 in Duitsland geregistreerd werden, telkens in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van Libië, werd verhoord op 24.11.2016 en verklaarde dat hij Libië in juni 2010 verliet om met het vliegtuig naar Malta te reizen om na een verblijf van 5 dagen naar Italië door te reizen. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 01.04.2011 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij er effectief een asielaanvraag indiende, en er subsidiaire bescherming kreeg. De betrokkene gaf aan dat hij 6 jaar in Rome in een opvangcentrum verbleef alvorens via Zwitserland naar Duitsland door te reizen. In Duitsland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 26.07.2016 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene verklaarde dat hij er effectief een asielaanvraag indiende, maar een beslissing niet afwachtte en reeds na 5 dagen naar Nederland doorreisde. De betrokkene gaf aan dat hij na een verblijf van ongeveer 1 maand bij vrienden in Amsterdam naar België doorreisde om er op 31.10.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 17.11.2016 een asielaanvraag in.

Op 01.12.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat hij via internet geleerd had dat België de mensenrechten respecteert. De betrokkene gaf aan geen bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië. Hij gaf aan dat hij naar hier kwam om een oplossing te zoeken voor zijn problemen, maar dat als België hem naar Italië zou sturen hij die beslissing zou respecteren. Hij gaf aan niet opgesloten te hoeven worden, maar dat hij vrijwillig zou vertrekken.

De betrokkene stelde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de

asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

Aangaande zijn gezondheidstoestand, verklaarde de betrokkene veel medische problemen te hebben. Hij gaf aan ontstekingen aan zijn sinussen te hebben en er al twee keer aan geopereerd te zijn geweest en nog één operatie te moeten ondergaan. Hij gaf aan ook maag- en darmproblemen te hebben en een liesbreukoperatie te hebben ondergaan. We benadrukken evenwel dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

We wensen eveneens te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1974 geboren alleenstaande man zonder kinderen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de het feit dat de betrokkene verklaarde diverse gezondheidsproblemen te hebben, maar gedurende de gehele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene

maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbodt voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 01.12.2016 niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

*“3. Uiteenzetting van de middelen die van aard zijn de nietigverklaring van de akten te rechtvaardigen
Eerste middel*

Overwegende dat verzoekster een eerste middel neemt van de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikel 17 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Overwegende dat verzoekster sinds 2003, de echtgenote is van de Heer K. T. (DV n°(...)) die zich sinds november 2006 op het Belgisch grondgebied bevindt.

Dat tegenpartij niet betwist dat verzoekster met de Heer T. is gehuwd.

Dat hoewel de Heer T. sinds 2003 op het Kameroens grondgebied niet meer aanwezig is, hij met verzoekster steeds contact heeft.

Dat sinds verzoekster op het Belgisch grondgebied aangekomen is, zij talrijke contacten met haar echtgenoot heeft gehad.

Dat talrijke procedures betreffende regularisatie-aanvragen ingediend door de echtgenoot van verzoekster thans steeds hangend zijn.

Dat het enerzijds een beroep betreft ingediend tegen een beslissing tot weigering van verblijf wegens medische redenen (rolnummer : 83359); en anderzijds twee beroepen, elk ingediend tegen een beslissing tot weigering van verblijf om humanitaire redenen (rolnummer 99085 en 186893).

Dat deze informatie per briefwisseling gedateerd van 29 november 2016 ter kennis van de tegenpartij gebracht werden.

Dat het feit of verzoekster of de raadsman hierboven vermelde elementen ter kennis van de tegenpartij heeft gebracht weinig ter zake doet.

Dat artikel 17 van de Verordening 604/2013, zogenaamd Verordening Dublin III de Belgische overheden autoriseert om zich bevoegd te verklaren om een asielaanvraag die hen voorgelegd zou worden te onderzoeken desondanks het feit dat dit onderzoek in principe niet aan hen wordt opgelegd, rekening houdend met de criteria om te bepalen welk lidstaat bevoegd is die in artikelen 7 en volgende van de vermelde Verordening uiteengezet worden.

Dat de consideranten echter de gepaste interpretatie van deze criteria geven en met name van de discretionaire bepaling zoals bedoeld in artikel 17 van de Verordening 604/2013.

Dat de consideranten 14 tot 16 van de Verordening 604/2013 stellen "(14) Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. dient voor de lidstaten bij de toepassing van deze verordening de eerbiediging van het familie- en gezinsleven voorop te staan.

(15) De gezamenlijke behandeling van verzoeken om internationale bescherming van de leden van een gezin door dezelfde lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeken grondig worden behandeld en de beslissingen daarover coherent zijn en dat gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden.

(16) Om ervoor te zorgen dat het beginsel van de eenheid van het gezin en het belang van het kind volledig worden nageleefd, dient het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen een verzoeker en zijn kind, broer of zus of ouder vanwege zwangerschap of moederschap, de gezondheidssituatie of de hoge leeftijd van de verzoeker, een bindend verantwoordelijkheids criterium te worden. Indien de

verzoeker een niet- begeleide minderjarige is, dient de aanwezigheid van een gezins- of familielid in een andere lidstaat die voor de niet-begeleide minderjarige kan zorgen, eveneens een bindend verantwoordelijkheids criterium bindend verantwoordelijkheids criterium te worden

Dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van de Fundamentele Vrijheden stelt dat "1 .Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Dat bij lezing van deze consideranten blijkt dat de Belgische overheden de discretionaire bepaling voorzien in artikel 17 van de Verordening 604/2013 moesten toepassen en zich voor het onderzoek van hun asielaanvraag bevoegd moesten verklaren.

Dat hoewel tegenpartij in het kader van de bestreden beslissing, meldt dat verzoekster in het kader van haar briefwisseling van 29 november 2016 artikel 17 van de vermelde Verordening ingeroepen heeft, zij deze zonder enige rechtvaardiging afwijst.

Dat zij zich ertoe beperkt te melden dat de considerant en 16 en 14 in de situatie van verzoekster niet toepasbaar zijn.

Dat verzoekster in het kader van haar briefwisseling echter duidelijk uitlegde dat de consideranten 14 tot 16 van de Verordening de beoordeling moest begeleiden van de elementen die ter kennis van de tegenpartij gebracht werden evenals artikel 17 van de Verordening.

Dat tegenpartij die de toepassing van artikel 17 van de vermelde Verordening verworpen heeft, artikel 8 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geschonden heeft, die het recht op het privé leven en de familiale eenheid waarborgt.

Dat de motivering van de bestreden beslissing aan verzoekster niet toestaat te begrijpen waarom tegenpartij de discretionaire bepaling voorzien door artikel 17 van de Verordening Dublin III niet kon toepassen terwijl zij een hele reeks persoonlijke elementen ingeroepen heeft die zouden kunnen rechtvaardigen dat België zich bevoegd zou verklaren om haar asielaanvraag te onderzoeken.

Dat tegenpartij, die artikel 17 van de Verordening 604/2013 zonder motivering afwijst, de in het middel beoogde beschikkingen duidelijk geschonden heeft."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en wordt uitvoerig gemotiveerd waarom een overdracht van verzoeker aan Italië zowel wat betreft zijn persoonlijk profiel als wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de opvangsituatie niet in strijd is met de waarborgen zoals die worden geboden door de Dublin III-Verordening, door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en dit zoals geïnterpreteerd door de Hoven te Luxemburg en Straatsburg. Evenmin blijkt uit hetgeen volgt dat de gemachtigde hierbij onredelijk is te werk gegaan. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 8 EVRM verwijzend naar een gehuwde relatie met "de heer T.", die geregeld contacten zou hebben gehad met verzoeker en talrijke regularisatieprocedures hangend heeft voor de Raad. Verzoeker beweert dat hij verwerende partij hierover heeft geïnformeerd per brief van 29 november 2016. Dergelijke brief kan niet worden terug gevonden in het administratief dossier en evenmin toont verzoeker de overmaking van dit stuk aan.

Verzoeker die thans beweert sedert 2003 de echtgenote te zijn van de heer T. kan vooreerst geen echtgenote zijn vermits hij mannelijk is en in het beste geval dus voorhoudt gehuwd te zijn met een Kameroense man die in 2006 het Rijk binnenkwam en tevergeefs in België een asielaanvraag indiende.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu kan de Raad op basis van de gegevens zoals deze voorliggen niet aannemen dat verzoeker de echtgenoot is van de heer T. Dit wordt tegengesproken, niet alleen door de geslachtswisseling in het verzoekschrift (de ene maal is verzoeker een man, de andere keer een vrouw) maar door de eigen verklaringen van verzoeker. Tijdens het Dublingehoor van 24 november 2016 verklaarde verzoeker uitdrukkelijk ongehuwd te zijn en van 1977 tot 2010 in Libië te hebben gewoond tot diens komst in Italië. Er werd dan ook geen naam opgegeven van een eventuele echtgenoot of echtgenote. Op de vraag of er andere familieleden op personen zijn die de asielaanvrager vergezellen antwoordt verzoeker: "geen". Op de vraag of hij familieleden in Europa heeft antwoordt verzoeker ontkennend.

Verder verklaart verzoeker al zes jaren in Rome te hebben verbleven en al daar de subsidiaire beschermingsstatus te hebben verkregen. Op de vraag waarom verzoeker naar België kwam antwoordt hij om een oplossing te vinden voor diens problemen zonder met één woord te reppen over het bestaan van een gezin. Hij verklaart ook dat indien de Belgische autoriteiten beslissen om verzoeker over te dragen naar Italië hij dit zal respecteren en vrijwillig zal vertrekken.

Voorts legt verzoeker geen enkel bewijs neer aangaande diens huwelijk en bewijst hij evenmin, zelfs niet met een begin van bewijs dat hij geregeld contacten onderhield met zijn echtgenoot ondanks de feitelijke scheiding van onder tussen meer dan tien jaren.

In deze omstandigheden acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker met iemand die in België woont een huwelijksrelatie heeft. Zelfs indien verzoeker gehuwd is met een persoon die in België woont toont hij niet aan dat hij een gezinsleven zou hebben dat in toepassing van artikel 8 EVRM beschermenswaardig is. Immers kan een hechte gezinsband niet worden aangenomen nu verzoeker niet aantoont en ook niet voorhoudt dat diens partner een poging heeft ondernomen om verzoeker te vervoegen in Italië terwijl hij al daar naar zijn zeggen geniet van de subsidiaire beschermingsstatus. Terwijl anderzijds er evenmin aanwijzingen voorliggen van recente contacten sedert zijn aankomst in Italië met diens partner.

Verzoeker maakt de schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 17 van de Europese Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (Dublin III-Verordening).

Gelet op hetgeen voorafgaat dient de opmerking in de nota te worden gevolgd. In casu maakt verzoeker niet aannemelijk dat verzoeker een gezin heeft gevormd, beschermenswaardig door artikel 8 EVRM met een man of vrouw die in België woont en heeft hij dit evenmin kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. De vraag stelt zich zelfs, zoals de verwerende partij aangeeft in de nota, dat het lijkt als of verzoeker verwijst naar een administratief dossier van een andere persoon. Volgende opmerking van de verwerende partij wordt door de Raad bijgetreden: *“In het geval de Raad het eerste middel van verzoekende partij ontvankelijk zou verklaren, quod certe non, laat verweerder gelden dat er geen sprake is van een schending van art. 17 Dublin III-verordening.*

Uit het administratief dossier blijkt immers geenszins dat verzoekende partij de ‘eenheid van gezin’ heeft ingeroepen.

Uit de verklaringen van verzoekende partij dd. 24.11.2016, afgelegd in het licht van de asielaanvraag, blijkt integendeel dat zij geen melding maakte van enige partner of echtgenoot.

Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ‘ingevolge een schrijven van 29 november 2016’ art. 17 van de Dublin III-Verordening diende toe te passen, en dit rekening houdend met de inhoud van de consideransen 14 tot 16 van de Verordening en van art. 8 EVRM.

Deze beweringen missen evenwel elke feitelijke grondslag. Er bevindt zich geen dergelijk schrijven in het administratief dossier, en verzoekende partij lijkt opnieuw te verwijzen naar het administratief dossier van een andere persoon.

Er kan in die omstandigheden niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 Dublin-III-verordening toch de aanvraag van verzoeker te behandelen, in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd.”

Er wordt nog opgemerkt dat zelfs al zou er aangetoond zijn dat verzoeker een gezinslid heeft dat in België woont niets hen belet, of dit wordt al minstens niet aangetoond of gesteld, het gezinsleven in Italië verder te zetten al waar verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft naar zijn eigen zeggen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Het tweede middel luidt:

“Tweede middel

Overwegende dat verzoekers een tweede middel nemen van de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals van artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Overwegende dat verzoekster in Frankrijk geen enkele asielprocedure ingediend heeft.

Dat, toen tegenpartij met Frankrijk contact genomen heeft om een terugname van verzoekster te overwegen, zij zich er nooit van heeft verzekerd of verzoekster eenmaal op het Franse grondgebied een asielaanvraag zou kunnen indienen.

Dat de verergering van de gezondheidstoestand van verzoekster zich daaraan toevoegt

Dat naar aanleiding van een medisch onderzoek van 13 december 2016 inderdaad werd vastgesteld dat verzoekster lijdt aan een "Fibrome SM donnant des ménométrorragies. >>

Dat daarbij nog een « galactorrhée unilatérale » komt.

Dat dit een teken van kanker kan zijn.

Dat bijkomende onderzoeken nodig zijn, zoals Dr. BAVAY het in het kader van zijn verslag aanduidt.

Dat verzoekster duidelijk kwetsbaar is.

Dat tegenpartij aan verzoekster geen enkele individuele garantie geeft dat eenmaal op het Frans grondgebied een aangepaste opname haar geboden zal worden.

Dat verzoekster naar Frankrijk terugzenden zonder te waarborgen dat zij toegang zal krijgen tot de asielpcedure en dat speciale zorgen haar om reden van haar ziekte vergund zullen worden strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat daarbij de preciaire opvangvoorzieningen in Frankrijk nog bijkomen.

Dat tegenpartij haar bestreden beslissing grondt ophet enige AIDA verslag over Frankrijk van december 2015.

Dat tegenpartij op grond van dit verslag meldt dat verzoekers in Frankrijk onthaald en ondergebracht zullen worden in de voorwaarden die stroken met de menselijke waardigheid.

Dat zij vervolgens, steeds op grond van dit verslag, echter meldt dat Frankrijk moeilijkheden ondervindt om alle asielaanvragers aanwezig op haar grondgebied op te vangen.

Dat dit AIDA Verslag namelijk meldt dat : «Asylum seekers left without accommodation solution : A number of regions have experienced an important increase in the number of asylum seekers received, thus leading to severe difficulties in terms of housing ».

Dat er dus een reëel probleem bestaat wat betreft de toegang tot huisvesting in FRANKRIJK.

Dat uit de persartikelen van september 2016 blijkt dat de vraag van het ontvaal en van de huisvesting van de kandidaten-vluchteling steeds een belangrijke problematiek is "« Môme pour loger une famille en urgence, on ne trouve parfois pas de solution ».

Dat vastgesteld dient te worden dat het enig element gestaafd door tastbare bewijzen het ontbreken van plaatsen is voor de kandidaten-vluchteling en namelijk voor degene die op grond van de Verordening 604/2013 op het grondgebied aanwezig zijn.

Dat de bestreden beslissing die de hierboven vermelde elementen in het kader van haar beslissing niet in acht neemt de in het middel beoogde beschikkingen schendt."

2.4. Wat de aangevoerde schending betreft van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van artikel 62 van de vreemdelingenwet volstaat het te verwijzen naar punt 2.2.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft wordt de volgende opmerking van de verwerende partij bijgetreden: "Verweerder dient opnieuw op te merken dat de kritiek van verzoekende partij niet gericht is tegen de bestreden beslissing, maar tegen een terugnameverzoek van de Belgische autoriteiten aan de Franse autoriteiten met betrekking tot een niet nader gekende vrouw. Verzoekende partij maakt melding van medische problemen, maar deze blijken ook betrekking te hebben op diezelfde niet nader gekende vrouw.

Verzoekende partij zal in werkelijkheid niet naar Frankrijk worden teruggestuurd, maar wel naar Italië. De kritiek van verzoekende partij, als zou Frankrijk geen individuele garanties hebben gegeven en als zouden er in Frankrijk opvangproblemen zijn, is dan ook volstrekt irrelevant in het licht van de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing.

Hetzelfde kan worden gezegd wat betreft de medische problemen die door verzoekende partij worden aangehaald. De aangehaalde aandoeningen ("fibrome SM donnant des ménométrorragies": een fibroom SM resulterend in onregelmatige bloedingen van de baarmoeder – "galactorrhée unilatérale": unilaterale, onverklaarbare lactatie) hebben klaarblijkelijk geen betrekking op verzoekende partij, die immers geen vrouw is.

Verweerder laat gelden dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, niet ontvankelijk zijn (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Het tweede middel van verzoekende partij dient dan ook onontvankelijk verklaard".

Gans het middel levert kritiek op een overdracht van de verzoeker naar de Franse autoriteiten terwijl in casu in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat de Italiaanse overheden bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker.

Wat de overdracht naar de Italiaanse overheden betreft weerlegt verzoeker niet door een eenvoudige ontkenning het grondig onderzoek van verschillende rapporten in de bestreden beslissing over de behandeling en opvang van de Dublin terugkeerders naar Italië en kan er al dus geen schending van artikel 3 EVRM worden vastgesteld. Verzoeker gaat niet in op het concrete onderzoek in de bestreden beslissing die besluit dat uit de lezing van de verschillende in de bestreden beslissing opgesomde rapporten niet kan afgeleid worden dat verzoeker bij terugkeer naar Italië een risico loopt in de zin van artikel 3 EVRM. De opmerkingen van de verwerende partij zijn dienaangaande terecht. Tevens wordt er opgemerkt dat verzoeker geen bezwaar had tegen een terugkeer naar Italië.

Tevens stemmen de klachten over de gezondheidstoestand die verzoeker thans in het middel formuleert niet overeen met de afgelegde verklaringen van verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing. Immers verklaarde verzoeker tijdens het Dablingehoor dat hij ontstekingen kende in zijn sinussen waarvoor hij al twee maal werd geopereerd en dat hij maag en darmproblemen kent. Hij meldde dat hij een liesbreukoperatie heeft gehad.

De verwerende partij stelt terecht dat de aangehaalde medische problemen of minstens één ervan geen betrekking kan hebben op verzoeker die een man is en waarvan kan worden aangenomen dat hij niet over een baarmoeder beschikt.

Voorts kan geen attest van 13 december 2016 van dokter Bavay terug gevonden worden in het administratief dossier of in de stukken die verzoeker overmaakt bij het verzoekschrift.

In de mate dat verzoeker bedoelt kritiek te leveren op het opvangsysteem en onthaal van asielzoekers in Italië doordat hij persartikelen toevoegt aan diens verzoekschrift betreft hij deze stukken onafdoend op zijn middel en vermogen deze artikelen niet op te wegen tegen de bronnen waarvan verwerende partij gebruik maakt in de bestreden beslissing en de grondige analyse in de bestreden beslissing van deze bronnen. Deze analyse wordt door verzoeker niet in concreto weerlegd.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN